

1

Ketvirtadienis, 7.55 val.

Ji sėdėjo autobusų stotelėje, žiūrinėjo, kas mėgsta jos įrašus instagrame, ir visiškai nepastebėjo vyro su ginklu, kol šis neišdygo visai šalia.

Galėjo mesti mokyklinę kuprinę ir pasileisti per pelkes. Ji, vikri trylikametė, puikiai pažįsta Slyvų salos liūnus ir klampynes. Dar neišsisklaidė rytinis pajūrio rūkas, o vyras stambus ir nerangus. Jis susinervins, kad prisiėjo persekioti, ir liausis dar neatvažiavus aštuntos valandos mokykliniam autobusui.

Tokios mintys praskriejo jos galvoje per sekundę.

Vyras dabar stovėjo tiesiai priešais ją, buvo su juoda slidininko kauke. Įbedė jai į krūtinę ginklą. Ji aiktelėjo ir išmetė telefoną. Tai išties ne pokštas, ne išdaiga. Dabar lapkritis. Helovinas buvo prieš savaitę.

– Ar žinai, kas čia? – paklausė vyras.

– Ginklas, – atsakė Kailė.

– Ginklas, įremtas tau į krūtinę. Jei šauksi ar mėginsi bėgti, nušausiu. Supratai?

Ji linktelėjo.

– Gera. Laikykis ramiai. Užsirišk ant akių šį raištį. Mirsi ar gyvensi, priklausys nuo to, kaip per kitas dvidešimt keturias valandas pasielgs tavo mama. Ir kada... jei mums reikės tave paleisti, nenorime, kad galėtum atpažinti.

Drebėdama Kailė užsirišo akių raištį.

Šalia jos sustojo automobilis. Atsidarė durelės.

– Lipk vidun. Saugok galvą, – perspėjo vyras.

Apgraibomis ji išsiropštė į mašiną. Už nugaros trinkelėjo durelės. Mintys vijo viena kitą. Suprato, kad neturėjo lipti. Būtent taip dingdavo mergaitės. Būtent taip jos dingdavo kiekvieną dieną. Jei įlipsi į automobilį, viskas baigta. Jei įlipsi į automobilį, tu prarasta amžiams. Negalima lipti į automobilį, reikia apsisukti ir bėgti, bėgti, bėgti.

Jau per vėlu.

– Užsisek diržą, – pasigirdo moters balsas nuo priekinės sėdynės.

Kailė po raiščiu apsipylė ašaromis.

Vyras atsisėdo šalia ant užpakalinės sėdynės ir prisegė diržų.

– Kaile, prašau, pasistenk išlikti rami. Mes tikrai nenorime tau nieko bloga, – ištare jis.

– Čia tikriausiai kokia nors klaida, – sukūkčiojo ji. – Mano mama neturi pinigų. Ji nepradės dirbti naujame darbe iki...

– Liepk jai užsičiaupti! – purkštelėjo moteris ant priekinės sėdynės.

– Tai ne dėl pinigų, Kaile, – pasakė vyras. – Klausyk, tiesiog patylėk, gerai?

Automobilis rovė į priekį, pažerdamas iš po ratų smėlį ir žvyrą. Sunkiai įsivažiavęs, toliau sparčiai didino greitį.

Kailė klausėsi, kaip jis kerta Slyvų salos tiltą, ir krūptelėjo išgirdusi jiems iš paskos nelygiai dardantį mokyklinį autobusiuką.

– Sulėtink greitį, – paliepė vyras.

Spragtelėjo durelių užraktas, ir Kailė nusikeikė, kad prarado galimybę. Turėjo atsisegti diržą, atidaryti dureles ir išvirsti lauk. Tačiau ją jau užvaldė akla panika.

- Kodėl jūs taip elgiatės? – suinkštė.
- Ką turėčiau jai atsakyti? – paklausė vyras.
- Nieko. Kad, po velniais, užsičiauptų, – iškošė moteris.
- Kaile, nebekalbėk, – ištare vyras.

Automobilis visu greičiu lėkė gatve, veikiausiai Vandens, esančia netoli Niuberiporto. Kailė prisivertė giliai kvėpuoti. Įkvėpk, iškvėpk – taip mokė per sąmoningumo meditacijos mokymus. Suprato, kad, jei nori išlikti gyva, privalo būti pastabi ir kantri. Ji mokosi aštuntoje klasėje, sustiprinto lavinimo programoje. Visi sako, kad ji protinga. Privalo išlikti rami, stebėti ir, atsiradus galimybei, ja pasinaudoti.

Mergaitė Austrijoje išsigelbėjo, kaip ir kitos Klivlande. Be to, ji matė tą mormonų mergaitę, kurią pagrobė keturiolikos, ji davė interviu laidai „Labas rytas, Amerika“. Jos visos išgyveno. Joms pasisekė, bet gal tai daugiau nei vien sėkmė?

Kailę užplūdo dar viena siaubo banga ir kone uždusino. Išgirdo, kaip automobilis užvažiuoja ant 1 kelio Niuberiporte tilto. Jie kirto Merimako upę ir pasuko į Naująjį Hampšyrą.

– Ne taip greitai, – sumurmėjo vyras, ir automobilis kelias minutes važiavo lėčiau, tačiau netrukus vėl įsibėgėjo.

Kailė galvojo apie mamą. Šįryt ji išvyko į Bostoną pas onkologę. Vargšė mama, dabar turės...

- O, Dieve, – ištare moteris prie vairo, staiga apimta siaubo.
- Kas atsitiko? – paklausė vyras.
- Ką tik aplenkėme policijos automobilį, budintį prie valstijos sienos.
- Viskas gerai, manau, tu jau... o, ne, Jėzau Kristau, jis įjungia švyturėlius, – išlemeno vyras. – Jis tave stabdo. Tu važiuoji per greitai! Privalai sustoti.
- Pati žinau, – atrėžė moteris.

– Viskas bus gerai. Niekas dar nebus pranešęs, kad automobilis vogtas. Tame Bostono skersgatvyje jis stovėjo kelias savaites.

– Bėda ne automobilis, bėda – *ji*. Duok man ginklą.

– Ką ketini daryti?

– O kas mums belieka?

– Galime pasikalbėti, gal pavyks išsisukti, – spyrėsi vyras.

– Kai ant užpakalinės sėdynės sėdi pagrobta mergaitė su raiščiu ant akių?

– Ji nieko nepasakys. Ar ne, Kaile?

– Ne. Pažadu, – sušniurkščiojo Kailė.

– Liepk jai užsičiaupti. Nuimk nuo veido tą daiktą, tegul nuleidžia galvą ir nudelbia akis, – įsakė moteris.

– Stipriai užsimerk. Ir nė garso, – tarė vyras, nuimdamas raištį ir palenkdamas jos galvą.

Moteris sustabdė automobilį, policijos ekipažas, reikia manyti, sustojo už jų. Moteris neabejotinai matė policininką galinio vaizdo veidrodėlyje.

– Jis užsirašo į žurnalą mašinos numerį. Tikriausiai pranešė apie jį ir per radijo stotelę, – pasakė moteris.

– Viskas gerai. Tiesiog pasikalbėk su juo. Viskas bus gerai.

– Visi šie valstijų policijos šunsnukiai turi vaizdo registratorius, ar ne?

– Nežinau.

– Jie ieškos šio automobilio. Su trimis žmonėmis. Turėsime jį slėpti daržinėje. Gal net kelerius metus.

– Tu pernelyg jautriai reaguoji. Jis tik išrašys baudos kvitą už greičio viršijimą.

Kailė girdėjo girgždant valstijos policininko batus: jis išlipo iš automobilio ir pasuko jų link.

Išgirdo, kaip moteris nuleidžia langą.

- Dieve, – sušnibždėjo ji policininkui artėjant.
Prie lango valstijos policininko batai liovėsi girgždėję.
– Ar kas negerai, pareigūne? – paklausė moteris.
– Ponia, ar žinote, kokių greičiu važiavote? – paklausė valstijos policininkas.
– Ne, – prisipažino moteris.
– Aš užfiksavau aštuoniasdešimt tris kilometrus per valandą. Čia mokyklos zona, greitis ribojamas, ne daugiau kaip keturiasdešimt kilometrų. Spėju, ženklų nematėte.
– Ne. Nežinojau, kad aplink yra mokyklų.
– Visur stovi kelio ženklai, ponია.
– Atleiskite, nepastebėjau.
– Parodykite savo... – prabilo policininkas ir nutilo. Kailė suprato, kad žiūri į ją. Ji tirtėjo visu kūnu.
– Pone, ar šalia sėdi jūsų duktė? – paklausė policininkas.
– Taip, – atsakė vyras.
– Panele, pakelkite, prašau, galvą, noriu matyti jūsų veidą.
Kailė pakėlė galvą, tačiau liko stipriai užsimerkusi. Ji vis dar drebėjo. Valstijos policininkas suprato, kad čia kažkas ne taip. Praėjo pusė sekundės, kol policininkas, Kailė, moteris ir vyras – visi jie nusprendė, ką daryti toliau.
Moteris sudejavo ir pasigirdo šūvis.

2

Ketvirtadienis, 8.35 val.

Tai turėjo būti eilinis vizitas pas onkologę. Eilinis patikrinimas kas šeši mėnesiai, kad įsitikintų, jog viskas gerai ir krūties vėžys tebėra remisijos stadijos. Reičelė nuramino Kaile, kad ši nesijaudintų, esą jaučiasi gerai ir viskas apskritai puiku.

Aišku, ji slėpė, viskas gal ne taip ir puiku. Susitikimas su gydytoja buvo numatytas antradienį prieš Padėkos dieną, tačiau praėjusią savaitę daktarė Ryd iš laboratorijos gavo kraujo tyrimų rezultatus ir juos peržiūrėjusi paprašė Reičelės atvykti šįryt. Neatidėliojant. Reikia pasakyti, kad daktarė Ryd, tvirta, stabili, rami moteris, kilusi iš Naujosios Škotijos, ne iš tų, kurie panikuoja be priežasties.

Važiudama magistrale I95 Reičelė stengėsi apie tai negalvoti.

Kokia prasmė nerimauti? Ji dar nieko nežino. Gal daktarė Ryd sugalvojo Padėkos dieną vykti į namus ir paankstina visus vizitus.

Reičelė nesijautė serganti. Tiesą sakant, taip gerai nesijautė gal porą metų. Jau buvo pradėjusi galvoti, kad ji – tikra nelaimėlė. Tačiau viskas pasikeitė. Skyrybos jau praeitis. Ji rengiasi filosofijos paskaitoms – sausį laukia naujas darbas. Plaukai po chemoterapijos seansų baigia ataugti, jėgos grįžo, ji priaugo svorio. Tai atlygis už dvasines praėjusių metų kančias. Ji vėl ta pati organizuota, savimi pasitikinti moteris, kuri sugebėjo dirbti per

du darbus, kad Martis baigtų teisės mokyklą ir jie persikeltų į namą Slyvų saloje.

Jai tik trisdešimt penkeri. Prieš akis – visas gyvenimas.

„Pabelsk į medį“, – pagalvojo ir pabeldė į žaliai įrėmintą automobilio prietaisų skydelį, tikėjosi, kad medinis, nors nujautė, jog iš plastiko. Kažkur senojo „Volvo 240“ gale mėtosi sena ažuolinė lazda, bet geriau nerizikuoti gyvybe ir nebandyti jos pasiekti.

Telefonas rodė trisdešimt šešias po aštuonių. Šiuo metu Kailė lipa iš autobuso ir su Stiuartu eina per sporto aikštyną. Ji parašė Kailei kvailą anekdotą, kurį rengėsi išsiųsti visą rytą: „Šveplius per laidotuves: „Atsargiai, karštą neša!“

Kai po minutės Kailė neatsakė, Reičelė išsiuntė dar vieną žinutę: „Nesupratai?“

Vis dar jokio atsakymo.

„Nejuokinga?“ – pasiteiravo Reičelė.

Regis, Kailė sąmoningai ją ignoruoja. „Vis dėlto, – pagalvojo nusišypsojusi Reičelė, – dedu galvą, kad Stiuartas juokėsi.“ Jis visuomet juokdavosi iš jos kvailų anekdotų.

Dabar trisdešimt aštuonios po aštuonių, eismas intensyvėja.

Nenorėjo pavėluoti. Ji niekada nevėluoja. Gal išsukti iš magistralės ir važiuoti 1 keliu?

Tiesa, juk kanadiečiai Padėkos dieną švenčia kitu laiku, prisiminė ji. Doktorė Ryd nori, kad ji apsilankytų, nes tyrimų rezultatai nėra geri.

– Ne, – ištarė garsiai ir papurtė galvą.

Ji neleis, kad mintys vėl imtų suktis senąja negatyvia spirale. Ji judės į priekį. Ir net jei tebeturi pasą į Ligonijų karalystę*,

* Frazė iš Susan Sontag knygos „Liga kaip metafora“ (*Illness as Metaphor*), rašytoja irgi sirgo vėžiu. (Čia ir toliau – vert. past.)

nekreips į tai dėmesio. Tai praeitis, kaip padavėjos ir „Uber“ varuotojos darbai bei susižavėjimas saldžiais Marčio žodžiais.

Pagaliau ji išnaudos visą savo potencialą. Ji – dėstytoja. Reičelė susimąstė apie pirmąją savo paskaitą. Gal Šopenhaueris studentams bus per sudėtinga? Gal reikėtų pradėti anekdotu apie Sartrą ir tą padavėją iš „Deux“?..

Suskambo telefonas, ji krūptelėjo.

Ekrane sušvito nežinomas numeris.

Atsiliepė įjungusi garsiakalbį.

– Klausau?

– Turi atminti du dalykus, – ištarė kažkas per balsą keičiančią įrangą. – Pirma: tu ne pirma ir tikrai ne paskutinė. Antra: viskas ne dėl pinigų – viskas dėl „Grandinės“.

„Kažkoks pokštas“, – guodė viena smegenų dalis. Tačiau kita, senesnė, pasąmonės gilumoje reagavo kitaip: Reičelę apėmė pirmykštis, gyvuliškas siaubas.

– Tikriausiai suklydote numeriu, – spėjo ji.

Nekreipdamas dėmesio į jos žodžius balsas tęsė:

– Po penkių minučių tu, Reiče, sulauksi svarbiausio savo gyvenime skambučio. Sustok šalikėlėje. Susikaupk. Gausi išsamius nurodymus. Įsitikink, kad tavo telefonas įkrautas iki galo, taip pat pasiruošk rašiklį ir popieriaus, kad galėtum užsirašyti nurodymus. Kalbėsiu atvirai – lengva nebus. Ateinančios dienos bus labai sunkios, tačiau „Grandinė“ tau padės.

Reičelę ėmė krėsti šaltis. Burnoje pajuto rūdžių skonį. Paskui galva prašviesėjo.

– Paskambinsiu policijai arba...

– Jokios policijos. Ir kitos teisėsaugos. Tu viską padarysi kaip reikia, Reiče. Nebūtum atrinkta, jei manytume, kad esi iš tų,

kurie gali sugniužti. Tai, ko iš tavęs pareikalausime, gali pasirodyti neįmanoma, tačiau patikėk – tai tavo jėgoms.

Nugarą tarsi kas perbraukė ledo šuke. Ateities šaltis. Siaubingos ateities, kuri duos apie save žinoti vos po kelių minučių.

– Kas jūs? – paklausė.

– Melskis, kad niekada nesužinotum, kas mes ir ką galime padaryti.

Ir telefonas išsijungė. Reičelė atskambino, bet abonentas neatsakė. Ir dar tas balsas. Mechaniškai iškreiptas, pasitikintis, apgalvotas, šaltas, arogantiškas. Ką tas žmogus turėjo omeny, kai kalbėjo apie svarbiausią skambutį jos gyvenime? Žvilgtelėjo į galingo vaizdo veidrodėlį ir iš trečios juostos persirikiavo į antrą, jei kartais iš tikrųjų jai paskambins.

Ji nervingai pašė iš megztinio išsipešusį raudoną siūlą, kai vėl atgijo mobilusis.

Dar vienas nežinomas numeris.

Ji spustelėjo žalią mygtuką.

– Klausau?

– Reičelė O'Nil? – paklausė balsas. Kitas. Moters. Labai liūdnas.

Reičelė norėjo atsakyti „ne“, apsisaugoti nuo gresiančios katastrofos, pasiteisinti tuo, kad vėl vadinasi mergautine pavarde Reičelė Klain, bet suprato, jog tai beprasmiška. Niekas, ką ji pasakys ar padarys, nesulaikys šios moters, ji vis tiek praneš blogiausia.

– Taip, – atsakė ji.

– Man labai gaila, Reiče, tačiau turiu tau siaubingų naujienų. Ar turi rašiklį ir popieriaus, kad užsirašytum nurodymus?

– Kas atsitiko? – paklausė Reičelė, dabar jau iš tikrųjų išsigandusi.

– Aš pagrobiau tavo dukterį.

3

Ketvirtadienis, 8.42 val.

Dangus ėmė griūti. Užgriuvo visu sunkumu. Ji negalėjo kvėpuoti. Ji nenorėjo kvėpuoti. Jos mažytė mergaitė. Ne. Negali būti. Niekas iš jos neatims Kailės. Ši moteris nepanaši į pagrobėją. Tai melas.

– Kailė mokykloje, – pasakė Reičelė.

– Ne. Ji pas mane. Aš ją pagrobiau.

– Jūs ne... tai pokštas?

– Kalbu visiškai rimtai. Mes pagrobėme Kailę iš autobusų stotelės. Siunčiu jos nuotrauką.

Priede atėjo nuotrauka, kurioje mergaitė su akių raiščiu sėdi ant užpakalinės automobilio sėdynės. Ji vilkėjo tą patį juodą megztinį ir rusvą vilnonį paltuką – taip buvo apsirengusi Kailė, kai šiandien išėjo iš namų. Tokia pat strazdanota nosis ir kaštoniniai plaukai su raudonomis sruogomis. Tai ji, neabejotinai.

Reičelę supykino. Akis aptraukė migla. Ji paleido vairą. „Volvo“ išsuko iš juostos, ir automobiliai ėmė signalizuoti. Moteris tebekalbėjo.

– Privalai išlikti rami, atidžiai išklausk, ką dabar pasakysiu. Viską turi padaryti tiksliai taip, kaip padariau aš. Privalai užsirašyti visas taisykles ir nuo jų nenukrypti. Jei jas sulaužysi ar paskambinsi policijai, tave nubaus, nubaus ir mane. Tavo

dukterį nužudys, nužudys ir mano sūnų. Taigi viską kruopščiai užsirašyk.

Reičelė pasitrynė akis. Galvoje gaudė, tarsi ją tuoj užlies milžiniška banga. Kad sudaužytų į šipulius. Iš tikrųjų atsitiko blogiausias, pats blogiausias dalykas pasaulyje. Tai *įvyko*.

– Klausyk, kale, noriu pakalbėti su Kaile! – suriko ji, tada staugiai sugriebė vairą ir išlygino „Volvo“, trūko kelių centimetrų ir būtų atsitrenkusi į krovinių automobilį su priekaba. Pasuko „Volvo“ iš pirmos juostos į šalikelę. Sustabdė automobilį, keli vairuotojai pasignalizavo ir išplūdo nešvankiais žodžiais.

– Kol kas Kailei viskas gerai.

– Skambinu policijai! – sušuko Reičelė.

– Ne, neskambini. Reičele, noriu, kad apsiramintum. Nebūčiau pasirinkusi tavęs, jei manyčiau, kad gali prarasti pusiausvyrą. Pasidomėjau tavimi. Žinau, kad mokeisi Harvarde ir kad išsigydei vėžį. Žinau apie naują tavo darbą. Tu organizuota, žinau, kad nieko nesugadinsi. Nes jei taip, viskas labai paprasta: Kailė mirs ir mano berniukas mirs. O dabar pasiimk popieriaus lapą ir užsirašyk.

Reičelė giliai įkvėpė ir išsiėmė iš rankinės užrašinę.

– Gerai, – teištare.

– Tu dabar „Grandinėje“, Reičele. Mes abi. Ir „Grandinė“ turi save apsaugoti. Taigi pirmiausia jokios policijos. Jei kada nors prasitarsi policijai, žmonės, valdantys „Grandinę“, sužinos ir lieps man nužudyti Kailę bei pasirinkti kitą taikinį, ir aš tai padarysiu. Jiems nerūpi nei tu, nei tavo šeima, jiems rūpi tik „Grandinės“ saugumas. Supratai?

– Jokios policijos, – pakartojo apkvaitusi Reičelė.

– Antra, vienkartiniai telefonai. Turi nusipirkti anoniminių vienkartinių telefonų, visais jais skambinsi tik kartą, kaip dabar aš. Supratai?

– Taip.

– Trečia, tau reikės atsisiųsti TOR* naršyklę, kad patektum į tamsųjį internetą. Tai sudėtinga, tačiau tu susidorosi. TOR tinkle ieškok „Begalybės projektų“. Ar viską užsirašinėji?

– Taip.

– „Begalybės projektai“ – tai tarsi bendrinis pavadinimas. Jis nieko nereiškia, tačiau toje svetainėje rasi bitkoinų sąskaitą. TOR tinkle gali nusipirkti bitkoinų gal dešimtyje vietų su kredito kortele ar pavedimu. Pavedimo numeris „Begalybės projektams“ – du, du, aštuoni, devyni, septyni, keturi, keturi. Užsirašyk. Kai pinigai bus pervesti, jų neatseksi. „Grandinė“ nori iš tavęs dvidešimt penkių tūkstančių dolerių.

– Dvidešimt penkių tūkstančių dolerių? Kaip aš...

– Reičele, man nerūpi. Pasiskolink iš nelegalaus kreditoriaus, pasiimk dar vieną paskolą, velniai griebtų, užmušk ką nors dėl pinigų. Man nesvarbu. Tiesiog gauk juos. Sumokėsi pinigų – tai pirma dalis. Antra sunkesnė.

– Kokia antra dalis? – paklausė išsigandusi Reičelė.

– Turiu tau pasakyti, kad tu ne pirma ir ne paskutinė. Tu dabar „Grandinėje“, ir ji gyvuoja jau ilgai. Aš pagrobiau tavo dukterį, kad paleistų mano berniuką. Jį pagrobė ir laiko man nepažįstami vyrai su moterimi. Kad „Grandinė“ nenutrūktų, privalai išs rinkti taikinį ir pagrobti vieną iš jo mylimų žmonių.

– Ką? Tu išpro...

– Išklausk. Tai svarbu. Privalai ką nors pagrobti, kad tuo žmogumi „Grandinėje“ pakeistum savo dukrą.

– Apie ką tu kalbi?

* TOR (angl. *The Onion Router* – „svogūninis maršrutizatorius“) – technologija, skirta anonimiškai informacijai internetu.

– Turi išsirinkti taikinį ir laikyti to žmogaus artimąjį, kol taikinsys sumokės išpirką ir savo ruožtu pagrobs kitą žmogų. Paskambinsi savo taikiniui ir pasakysi tiksliai tą patį. Kai tik ką nors pagrobsi ir sumokėsi pinigus, mano sūnų paleis. Kai tavo taikinsys ką nors pagrobs ir sumokės išpirką, tavo dukra bus paleista. Tai paprasta. Taip veikia „Grandinė“ ir veiks amžinai.

– Ką? Ką man išsirinkti? – paklausė Reičelė, paklaikusi iš siaubo.

– Ką nors, kas nesulaužys taisyklių. Jokių policininkų, politikų ar žurnalistų – šitie tikrai sugadins reikalą. Ką nors, kas sutiks tapti grobiku, sumokės pinigus ir laikys liežuvį už dantų, kad „Grandinė“ nenutrūktų.

– Iš kur žinai, kad visa tai padarysiu?

– Jei nepadarysi, nužudysiu Kailę ir viską pradėsiu iš naujo. Jei aš susimausiu, jie nužudys mano sūnų, o tada ir mane. Nuo mūsų jau niekas nepriklauso. Sakau tau tiesiai šviesiai, Reiče: aš nužudysiu Kailę. Dabar jau žinau, kad sugebėsiu tai padaryti.

– Prašau, nedaryk to. Maldauju, paleisk ją. Prašau kaip mama mamos. Ji – nuostabi mergaitė. Ji – viskas, ką turiu šiame pasaulyje. Aš taip ją myliu.

– Tai visa mano viltis. Ar supratai viską, ką tau pasakiau?

– Taip.

– Lik sveika, Reiče.

– Ne! Palauk! – sušuko Reičelė, bet moteris jau atsijungė.